

Cuprins

<i>Notă asupra ediției</i>	5
----------------------------------	---

Pergamentul diafan

Cuvînt înainte	9
Pergamentul diafan	15
Stăpînul Sunetului	39
Miss Emeralds.....	51
Alergătorul tibetan.....	65
Jocul de smarald.....	75
Conspirația sufletelor indienilor	79
Ultima apariție a Aliciei H.	95
Intervenția zorabilor în Jormania	107
Jormania liberă	125
Cursa de șoareci a Doctorului Mayow	131
Toz grec	141
Enigma discului de smarald.....	169

Ultimele povestiri

Scrise în colaborare cu H.S. Wiesner

Ordinea secretă	181
Căința tîrzie a lui Horemheb	191
Colegiul Invizibil.....	199
Limba Creației	207

© 2002, 2013 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

CULIANU, IOAN PETRU

Pergamentul diafan. Ultimele povestiri/ Ioan Petru Culianu;
scrise în colaborare cu H.S. Wiesner; trad. de Mihaela
Gliga, Mihai Moroiu și Dan Petrescu. – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3596-2

ISBN ePub: 978-973-46-2052-4

ISBN PDF: 978-973-46-3033-2

- I. Wiesner, Hillary S.
- II. Gliga, Mihaela (trad.)
- III. Moroiu, Mihai (trad.)
- IV. Petrescu, Dan (trad.)

821.135.1-32

Printed in ROMANIA

CIOAN PETRU
CULIANU

Pergamentul diafan

•
Ultimele povestiri

Scrise în colaborare cu H.S. Wiesner

Traducere de Mihaela Gliga,
Mihai Moroiu și Dan Petrescu

POLIROM
2013

E arma zoologică, cel mai de temut și cel mai eficace instrument al Bedeker-ului imperial.

Vila președintelui Jormaniei era prevăzută cu aparate din cele mai sofisticate pentru supraveghere și alarmă; în plus, era zi și noapte păzită de oamenii lui Baban. La nevoie, trupe de elită dotate cu tancuri și alte vehicule blindate puteau sosi la fața locului în nu mai mult de paisprezece minute. Un adăpost antiatomic inexpugnabil (*fotografie*) putea permite unui grup de vreo treizeci de persoane să se izoleze etanș timp de optsprezece ani. Toate precauțiile minuțioase ce înconjurau persoana președintelui și suita sa nu făceau totuși nici doi bani în comparație cu arma secretă, zorabul Baha care, deghizat într-un piscoi inofensiv și îndopat cu mușchi de vițel în sînge, inspecta regulat, cu coada țepănă, garda personală a lui Gologan, înarmată pînă-n dinți (*fotografie*).

Veni și noaptea fatală, în care zorabul prevală asupra piscoiului. Dobermannii, alarmați de mirosul sălbatic pe care începuse dintr-odată să-l secrete, îl atacară amîndoi deodată. Îi trebui, după cît se crede, mai puțin de un minut ca să-i orbească pe amîndoi, fără să-și facă probabil nici un rău. Gardianul postat la ușa apartamentului prezidențial, alertat de zgomotul din salon, se repezi într-acolo; se auzi un strigăt, apoi arma sa care se descărca, însă inutil. Cînd fu găsit, avea jugulara sfîșiată dintr-o singură mușcătură.

Cîte nu s-au scris despre curiozitatea feminină! Oricum, fapt e că ea a fost, în acest caz, cauza imediată a căderii dinastiei Gologan. O ușă imprudent întredeschisă de Doamna Mortu i-a permis zorabului Baha să-și desăvîrșească opera. Cînd sosi Baban, trupul închircit al

președintelui Gologan nu mai era, din cap pînă-n picioare, decît o rană sîngerîndă. Baha fusese atît de brutal, încît chiar îl emasculase (*fotografie*), fără să fi fost în mod special antrenat pentru astfel de operațiuni. Cît despre Doamna Mortu, cu jugulara transformată în fîntină arteziană, ea spumega în convulsii. Nici unul dintre ei n-a așteptat sosirea echipei de doctori adăpostiți în clădirea de alături; Gologan încercă să dea o ultimă indicație decisivă pentru dezvoltarea multilaterală a Jormaniei, dar expiră horcăind, în timp ce Doamna Mortu se stinse gîngurind dulce. O umbră insignifiantă se fofilă printre picioarele lui Baban și traversă în viteză culoarul pînă la ieșire, fără să întîmpine nici cea mai mică opoziție: era zorabul Baha, cunoscut de toată lumea sub masca unei pisici tihnite. Văzîndu-l atît de grăbit, un soldat idiot (care fu executat în următoarele 24 de ore) îi deschise ușa și zorabul se pierdu în umbra parcului, urmărit de cîinii-lupi care, mai perspicace, îi identificaseră de la bun început adevărata personalitate. Înainte de a se refugia într-un copac, Baha răpuse doi dintre ei. Apoi zorabul profită de haosul ce se iscase spre a dispărea. Într-adevăr, nu numai comandourile de elită apăruseră la fața locului, ci și un regiment de geniu comandat de generalul Kankan, ca și o unitate specială a inevitabilului Secan, sub ordinele generalului Piran în persoană, al cărui șofer, colonelul Maran, și-a amintit mai apoi că văzuse o pisică plină de sînge dispărînd sub roțile mașinii ca să iasă din parc. Pisica părea al naibii de grăbită. Nimeni nu s-a gîndit, în acel moment grav, s-o oprească; și așa s-a petrecut marele triumf al armeei zoologice, care s-a dovedit atît de perfidă și de eficace încît și-a salvat

viața față cu forțele reunite a vreo trei mii de militari din toate armele, între care vânătorii cu panășele lor, pompierii cu tulumbele lor verzi și artificierii cu focurile lor de artificii erau cei mai spectaculoși. Ambulanța, care sosi ultima, n-a putut pătrunde în parcul plin de tot felul de vehicule blindate și de soldați înghesuiți unii în alții și întreținându-se asupra celor mai felurite subiecte. A fost imediat trimisă înapoi, ca să nu răspîndească panica în populație. Pentru cei ce știau să priceapă, acest du-te-vino era însă plin de înțeles.

La Maculburg, s-a aflat în două minute că zorabul dăduse lovitura, dar a trebuit ceva mai mult timp spre a se căpăta certitudinea că-i atinsese pe președinte și pe soția sa. Lucrul a devenit absolut limpede cînd cele douăzeci și trei de posturi de observație dispuse în jurul vilei au comunicat că nicăieri nu se înregistra prezența energică a președintelui, un om care, prin natura sa, simțea nevoia imperioasă de a da directive, căci psihicul îi era aidoma unui puț insondabil plin de directive contradictorii. Iar nevastă-sa, singura ființă în stare să-i țină piept, nu-și mai făcea auzit glasul pătrunzător ca un fierăstrău mecanic: semn fără echivoc de agonie. Plecarea imediată a ambulanței a fost, în ochii experților Bedeker-ului din Maculburg, mai grăitoare decît un certificat de deces semnat; căci chiar într-o țară atît de stranie precum Jormania, s-ar fi găsit în cele din urmă o posibilitate de-a o lăsa să intre în parcul ticsit de trupe, de-ar mai fi fost ceva de salvat.

Iar în cazul cînd doctorii ar fi hotărît, de pildă, că agonizantii erau intransportabili, ar fi trebuit să fie aduse de urgență aparate de transfuzie la domiciliu. Or, nici un transport de felul acesta

nu fusese semnalat de observatorii Bedeker-ului camuflați în pomi de-a lungul tuturor șoselelor naționale. În orice caz, ordinul Bedeker-ului fusese formal: convoiul să fie oprit cu orice preț, cu ajutorul minelor-fluturare. Fiind încredințat de moartea președintelui Gologan și a soției sale Mortu, Imperiul declanșă, în noaptea de 30 aprilie 1989, operațiunea Omega, cea mai secretă ce fusese vreodată întreprinsă spre a restabili armonia într-o țară-satelit.

Fix la miezul nopții, după ora Jormaniei, trei mii patru sute de nazorabi (zorabi înotători: li se injectaseră hormoni de natație), recrutați dintre cele mai brutale pisici vagaboande din Maculburg, au trecut în liniște râul Putan. Fără să întâmpine vreo rezistență, au nimicit câteva posturi jormane de frontieră și s-au afundat în teritoriul țării. La Jorjan, agenții secreți ai Bedeker-ului au dat drumul altor zorabi în incinta fostului palat regal; dar ei au fost răpuși înainte de a-l fi putut atinge pe Jacan, fiul defunctului președinte. În lunile următoare, acesta i-a luat locul tatălui său în fruntea clanului Gologan-Mortu, cuprinzând 78 de unități familiale (de aceea era adesea numit „clanul celor 78” sau pur și simplu „cei 78”), care alcătuiau și guvernul țării.

Jacan și cei 78 erau neliniștiți. În munții Cartan, zorabii se înmulțeau fără încetare. Exterminaseră populația din mai multe sate și se hrăneau cu hoiturile. Degeaba s-a trimis armata; în perioada nașterilor, zorabii nu angajează lupte. S-au retras pe culmi și în puțină vreme au fost șaizeci de mii. La Jorjan, alți zorabi lanșați de Bedeker-ul imperial răspindeau panică în oraș. Lucrurile nu erau defel sub controlul lui Jacan. Nu mai erau nici alimente, nici curent electric,

iar răzvrătirile înfometaiilor izbucnite spontan au suferit o represiune crudă. Carnea victimelor, se spunea, fusese a doua zi vîndută în piață, ca să sature mulțimea. Dar răzmerițele continuau și nimeni nu mai avea acum siguranța vieții sale sau a celor dragi. Cîțiva agenți ai Bedeker-ului au înscenat o tentativă de a ocupa postul național de televiziune. Scenariul lor prevedea eșecul, dar nimeni nu li s-a împotrivit. Schimbîndu-și planul, au pus mîna pe emițător ca să comunice populației că reprezentau un grup înarmat de imaculiști, a căror intenție era să scoată Jormania din sfera de influență a Imperiului. Emisiunea încă nu se terminase cînd Maculburgul protestă vehement și amenință cu trimiterea unei armate „în ajutorul guvernului popular al Jormaniei”. Despre ce guvern să fi fost vorba? Greu de precizat, căci Jacan nu era numit în comunicat. Dar, la rigoare, s-ar fi putut oricînd forma nenumărate guverne populare și nu era nici măcar necesar ca membrii lor să fi vorbit jormana: căci, deși li se pun multe în seamă, jormanii au această indiscutabilă calitate de-a nu fi xenofobi.

Incidentul l-a înspăimîntat pe Jacan. S-a închis în palatul regal și, cum vremea în care energia-i sexuală era neistovită trecuse, juca tot timpul șah cu Baban, care pierdea din prudență. Nu îndrăznea să mai iasă în oraș, unde răzmerița continua și unde cadavrele anonime – victime ale zorabilor, ale militarilor sau ale foamei – se îngrămădeau de-acum în plină stradă, unde mașinile nu mai circulau de ani de zile din lipsă de benzină, iar pietonii nu mai cutezau să se aventureze dintr-o elementară precauție. Jorjanul devenise o necropolă fetidă (*fotografie*). Numai zorabii mai manifestau interes

față de ea. Coborau, de la munte, din ce în ce mai numeroși și mai amenințători, îndreptându-se inexorabil către capitala aproape pustie. Înaintau mai ales noaptea, pricinuind pierderi grave resturilor de armată care nu trecuseră de partea rezistenței. *Pentru că era și o adiere de speranță (fotografie) și se spunea că va veni cineva, trimis de americani, ca să ajute poporul.*

Față cu aceste dezordini, lumea se aștepta ca, în orice moment, armata imperială să invadeze țara. Totuși, Maculia se mărgini să-l cheme de urgență pe Jacan la Maculburg, în timp ce tancurile se îngrămădeau cât vezi cu ochii pe celălalt mal al Putanului. Jacan nu s-a dus la Maculburg, ci s-a închis împreună cu Baban, doi soldați și opt artiste de cabaret, în adăpostul antiatomic. Trupele maculiste n-au trecut Putanul, limitându-se să-i sfideze pe cei câțiva grăniceri jormani rămași la posturi. La Jorjan, ciurma începuse să facă ravagii, în vreme ce zorabii se apropiau, lăsînd o dîră de cadavre pe unde trecuseră. Ocolindu-i cu grijă, din ce în ce mai mulți oameni luau drumul munților *(fotografie)*. Li se alăturau aceora care așteptau cu speranță ajutorul imaculist și care erau din ce în ce mai numeroși, sau vreunei bande de tîlhari, și acestea din ce în ce mai numeroase. Canibalismul era, în aceste medii, la ordinea zilei. Dar toată lumea își procurase de-acum arme de foc și, din pricina capacității lor de ripostă imediată, partizanii erau doar arareori atacați de tîlhari.

Teoretic, țara continua să fie condusă de clanul celor 78, care primea ordine de la Jacan prin videofon. Dar cei 78 nu mai ascultau de ordine. Ocupau ca întotdeauna vechiul palat regal, împreună cu cîteva sute de soldați și de